

Alles op zijn kop

Eigenlijk was de woensdag, 26 oktober 2022, een gewone doorsnee dag waarop Marleen en ik lekker 's middags rond de vijftig kilometer hadden gefietst. In de avond keken we samen lekker tv en dronken we een glaasje wijn. Geen vuiltje aan de lucht dus. Wat ik me van die dag verder nog herinner is dat ik contact had met een collega om samen naar de uitvaart van een Zeeuwse collega te gaan. Kortom, het was geen dag die normaal gezien de geschiedenisboeken ingegaan zou zijn.

Tot ik 's avonds toen ik in bed lag een beetje buikpijn kreeg. Niks om je zorgen over te maken, dus ging ik even naar beneden om een glaasje water te drinken. Dan zou het wel weer zakken. Tja, dat was dus niet zo, sterker nog, de pijn werd eigenlijk alleen maar erger en het vreemde was dat het van mijn buik naar mijn rug trok. Het was een beetje alsof heel mijn bovenlichaam in een kramp schoot. Ik bleef nog even zitten, maar was toen toch wat ongerust, vooral omdat ik bij het opstaan bijna onderuitging. Ik ben toen de trap op gestrompeld en zei Marleen 112 te bellen omdat het echt niet goed ging. Terwijl Marleen belde ging ik echt out. Ik viel schuin achter het bed en verloor heel even het bewustzijn.

Ik hoorde Marleen met de centralist praten terwijl ik zelf steeds verder wegzakte. Het gevoel om dood te gaan had ik nog nooit gehad, maar dat had ik nu wel. Ik was ook bang om dood te gaan en dat heb ik ook tig keer tegen Marleen gezegd, alleen het vreemde was dat ik aan de ene kant heel bang was,

dagboek. Ik kan mij van die afgelopen vier weken niks, nada, nothing, rien herinneren. Ik heb voetbal gekeken zonder te weten wie er speelde, ik ben elke dag uit mijn bed gehaald zonder dat ik het merkte, ik heb heel veel grapjes gemaakt tegen de verpleging, ik heb Marleen, Marga en John herkend zonder dat ik daar enig benul van had. Kortom voor mij zijn dit achteraf de bizarste weken die ik dan ook nog eens niet bewust heb meegemaakt.

Met terugwerkende kracht is mijn bewondering voor Marleen alleen maar toegenomen. Elke dag twee keer op bezoek bij iemand die boos, verward of afwezig is. Thuis alle ballen hooghouden. De informatie over mij delen met vrienden en familie. Kortom jezelf totaal wegcijferen. Ik wist al dat het een wereldwijd was en dat is bij deze alleen maar bevestigd.

En wat deed ikzelf dan die vier weken op de ic?

Ik heb vooral veel gedroomd en dan vooral over Marleen en... Laura.

Weer thuis

Ineens is het 25 februari en na vier maanden ga ik weer naar huis. Spannend vind ik het. Uiteraard heb ik gezorgd voor koeken voor alle medewerkers van TL, inclusief de restaurantmedewerksters. Ik heb hier gewoon een goede tijd gehad en iedereen heeft zijn best gedaan om het verblijf zo aantrekkelijk mogelijk te maken.

Marleen en ik pakken op zaterdagmorgen alle spullen in en Marleen gaat met de auto naar huis en ik met de deeltaxi. Ik moet nog even wennen aan het fenomeen deeltaxi, ik snap niet waarom de chauffeuse niet de kortste weg pakt naar Ossendrecht, maar dan blijkt dat we nog iemand op moeten halen in Bergen op Zoom. Ja, daarom heet het natuurlijk een deeltaxi. Ik weet trouwens ook niet dat ik direct moet betalen, Marleen heeft mijn pinpas. Dat kan ik gelukkig thuis regelen.

En daar zit ik dan in mijn rolstoel voor mijn bed in de woonkamer. Het voelt echt heel raar aan. Het eerste moment waarop ik beseft dat het thuis wel lekker is, komt als ik een lekker bakje koffie krijgt. Wat kan dat smaken, echte koffie! Ik maak een foto voor de vrienden en bekenden om aan te geven dat ik weer op het vertrouwde honk ben en iedereen is hartstikke blij voor mij.

Na een beetje gewend geraakt te zijn en de voortgang in de verbouwing te hebben bekeken, zijn er 's avonds lekker moselen. Het smaakt als nooit tevoren. De volgende dag eten we trouwens frites met kroketten en appelmoes, ook al vier